

De noget imod at gaa ned i Haven? Her er saa uroligt og beklumret.«

Jytte stod længe uden at svare. Tilsidst vendte hun sig fra ham med en Hovedbøjning.

»Jeg gaar blot ind efter mit Sjal.«

Da hun var kommen tilbage og de fulgtes ned ad Trappen, mærkede hun godt, at de før saa højrøstede Herrer stak Hovederne sammen og hviskede. Men det var hende ligegyldigt. Hun havde i Øjeblikket kun een Tanke: at det Uafvendelige var over hende, og at hun for sin egen Skyld maatte have en Afslutning.

De gik omkring den store Græsplæne og videre gennem Havens brede Midt-Allé af Popler. Præsten tog igen sin Hat af. Hans Ansigt var blegt, og han tørrede sig flere Gange med sit Lommetørklæde over Panden.

For Enden af Alleen var der en aaben Pavillon med et Bord og nogle Siddepladser. Her gik de ind. Det kom ganske af sig selv. Som efter en stiltiende Aftale satte Jytte sig paa Bænken bag Bordet, Præsten paa en Stol i nogen Afstand. Han sad der foroverbøjet med Hatten mellem sine urolige Hænder.

»Frøken Abildgaard, De maa give mig Lov til at tale aabenhjertigt til Dem. Jeg har saa meget at sige Dem; jeg veed kun ikke, hvordan jeg skal faa